

Putradā-ekādaśī

Mahārāja Yudhiṣṭhira je rekel, "O, Gospod, tako lepo Si nam pojasnil čudovite slave saphalā-ekādaśīja, ki se pojavi v času pojemajoče lune v mesecu Pauṣi (december-januar). Sedaj, bodi, prosim, milosten do mene in mi pojasni podrobnosti ekādaśīja, ki se pojavi v času rastoče lune (śukla oziroma gaura pakṣa) v tem mesecu. Kako se imenuje in katero božanstvo se naj časti na ta sveti dan? O, Puruṣottama, O, Hṛīkeśa, prav tako mi, prosim povej, kako Te naj zadovoljim na ta dan?"

Gospod Śrī Kṛṣṇa je nato odgovoril, "O, sveti kralj, za dobrobit vsega človeštva ti bom sedaj povedal, kako se držiš posta na Pauṣa-śukla ekādaśī.

Kot sem prej pojasnil, se naj vsakdo po svojih najboljših močeh drži pravil in predpisov ekādaśī *vrate*. Ta predpis prav tako velja za ekādaśī po imenu Putradā, ki uniči vse grehe in povzdigne osebo v duhovno prebivališče. Vsevišnja Božanska Osebnost Śrī Nārāyaṇa, izvorna osebnost, je čaščeno božanstvo tega ekādaśīja in Svojim zvestim bhaktam z veseljem izpolnjuje vse želje in jih nagradi z vso popolnostjo. Tako med vsemi živimi in neživimi bitji v treh svetovih (nižjih, srednjih in višjih planetarnih sistemih) ni boljše osebnosti kot je Gospod Nārāyaṇa.

"O, kralj, sedaj ti bom povedal zgodbo Putradā-ekādaśīja, ki odstrani vse vrste grehov in naredi osebo slavno in učeno.

"Nekoč je bilo kraljestvo po imenu Bhadrāvati, kateremu je vladal kralj Suketumān. Njegova kraljica je bila slavna Śāibyā. Ker ni imel sina, je bil dolgo časa v skrbeh, razmišljajoč, 'Če nimam sina, kdo bo nadaljeval mojo dinastijo?' Na ta način je kralj zelo dolgo časa meditiral v religioznem razpoloženju, razmišljajoč, 'Kam naj grem? Naj naj naredim? Kako naj dobim sina?' Kralj Suketumān nikjer v svojem kraljestvu ni mogel najti sreče, niti celo v svoji palači, in kmalu je vse več časa preživel v palači svoje žene in v potrnosti samo razmišljal, kako i dobil sina."

"Tako sta bila oba kralj Suketumān in kraljica Śāibyā v veliki stiski. Celu ko sta darovala tarpaṇo (daritev vode svojim prednikom), ju je njuna skupna bolečina spravila do tega, da sta razmišljala, da je nepitna kako vrela voda. Tako sta mislila, da ne bosta imela potomcev, ki bi jima po smrti darovali tarpaṇo. Še posebej sta bila kralj in kraljica vznemirjena ob spoznanju, da so njuni predniki zaskrbljeni, češ, da kmalu ne bo nobenega, ki bi jim daroval tarpaṇo."

"Ob spoznanju nesreče njunih prednikov sta postajal kralj in kraljica vse bolj nesrečna, niti ministri niti prijatelji niti celo najbliži ju ne bi mogli razveseliti. Kralja niso mogli potolažiti njegovi sloni, konji in vojska in tako je na koncu praktično postal nedejaven in nemočen."

"Kralj je razmišljal, 'Rečeno je, da je zakon brez sina zapravljen. Zares, za družinskega moža brez sina ostaneta njegovo srce in krasna hiša prazna in nesrečna. Človek, ki nima sina, ne more poravnati dolgov do svojih prednikov, polbogov in drugih človeških bitij. Zato se naj vsak poročen moški trudi dobiti sina in bo tako postal slaven v tem svetu in na koncu dosegel ugodno nebeško kraljestvo. Sin je dokaz pobožnih dejanj, ki jih je mož izvajal v svojih stotih prejšnjih življenjih, in takšna oseba doseže dolgo življenje v tem svetu, skupaj z dobrim zdravjem in velikim bogastvom. Imeti sinove in vnuke v tem življenju dokazuje, da je oseba v preteklosti častila Gospoda Viṣṇuja, Vsevišnjo Božansko Osebnost. Velike blagoslove v obliki sinov, bogastva in bistrega razuma se lahko dobi samo s čaščenjem Vsevišnjega Gospoda, Śrī Kṛṣṇe. To je moje mnenje."

"Tako razmišljajoč kralj ni imel miru. Noč in dan, od jutra do večera, je bil zaskrbljen, in od časa, ko je šel spat, so bile njegove sanje pravtako polne hudih skrbi, vse do sončnega vzhoda. V takšnem trpljenju stalne skrbi in bojazni se je kralj Suketumān odločil narediti samomor. Vendar je spoznal, da samomor osebo postavi v peklenške okoliščine ponovnega rojevanja, in je to zamisel zavrgel. Ko je uvidel, kako se je postopoma uničeval s svojo požirajočo bojaznijo ne imeti sina, se je končno povzpel

na konju in se sam odpravil v gost gozd. Nihče, niti svečeniki in brāhmaṇe v palači, ni vedel, kam je šel.”

“Kralj Suketumān je v tem gozdu, ki je bil poln jelenjadi, ptic in drugih živali, brezciljno taval in pri tem opazoval vse te različne vrste dreves in grmičevja, kot je smokva, bael, dateljnova palma, indijski kruhovec, bakula, saptaparnā, tinduka in tilaka, kakor tudi drevesa šala, tāla, tamāla, saralā, hiṅgoṭā, arjuna, labherā, baheḍā, sallaki, karondā, paṭala, khaira, śāka in palāśa. Vsa so bila lepo okrašena s sadeži in cvetjem. Videl je jelene, tigre, divje vepre, leve, opice, kače, slone pri parjenju, slonice s svojimi mladiči in slone s štirimi okli skupaj s svojimi samicami. Bile so tudi krave, šakali, zajci, leopardi in povodni konji. Ko je kralj opazoval vse te živali skupaj s svojimi samicami in potomci, se je spomnil svojega lastnega zverinjaka, zlasti svojih slonov v palači, in postal tako žalosten, da je nevedoč zašel med nje.”

“Nenadoma je kralj slišal v daljavi zavijanje šakala. Prestrašen je začel tavati naokoli, ozirajoč v vse smeri. Kmalu je bilo opoldan in kralj je postajal utrujen. Prav tako ga je mučila lakota in žeja. Razmišljal je, 'Le kaj bi takega zagrešil, da sem sedaj prisiljen tako trpeti s suhim, pekočim grlom in praznim, krulečim želodcem? Deve (polbogove) sem zadovoljil s številnimi ognjenimi žrtvovanji in bogatim vdanim čaščenjem. Tudi vsem zasluženim brāhmaṇam sem dal mnoge darove in okusne sladice v miloščino. In poskrbel sem za svoje podanike, kakor da bi bili moji lastni otroci. Zakaj potem tako trpim? Kateri neznani grehi so obrodili sadove in me mučijo na takšen strašen način?’”

“Prevzet s temi mislimi se je kralj Suketumān naprej boril in sčasoma je zaradi svojih pobožnih zaslug le prišel do čudovitega jezera z lotosi, podoben slavnemu jezeru Mānasarovare. Bil je poln vodnih živali, vključno s krokodili in mnogimi vrstami rib, in okrašen z raznimi lilijami in lotosi. Krasni lotosi so se odprli k soncu in labodi, žerjavi in race so veselo plavali v njegovih vodah. Zraven so bili mnogi privlačni āśrami, kjer so stanovali mnogi svetniki in modreci, ki so lahko izpolnili želje vsakogar. Zares, vsem so želeli dobro. Ko je kralj vse to videl, sta začela njegova desna roka in desno oko trepetati, kar je pomenilo, da se bo nekaj ugodnega zgodilo.”

“Ko je kralj razjahal svojega konja in stal pred modreci, ki sedeli na obrežju jezera, je opazil, da so na rožni venec *jape* peli sveta imena Boga. Kralj je izkazal svoje spoštovanje in jih s sklenjenimi dlanmi nagovoril s slavljem. Ko so modreci videli, kako je kralj izkazal spoštovanje, so rekli 'O, kralj, zelo smo zadovoljni s tabo. Prijazno nam povej, čemu si prišel sem? Kaj te skrbi? Prosim, povej nam, kaj si želiš.’”

“Kralj je odgovoril, 'O, veliki modreci, kdo ste? O, naklonjeni svetniki, kako vam je ime? Zakaj ste prišli na to čudovito mesto? Prosim, vse mi povejte.’”

“Modreci so odgovorili, 'O, kralj, znani smo kot deset Viśvedev. V to zelo krasno jezerce smo se prišli okopat. Mesec Māghe bo prišel v petih dneh in danes je slavni Putradā-ekādaśī. Kdor si želi sina, se naj striktno drži prav tega ekādaśīja.’”

“Kralj je rekel, 'Tako močno sem se trudil imeti sina. Če ste vi, veliki modreci, zadovoljni z mano, mi prosim dajte blagoslov, da bom imel dobrega sina (putra).’”

“Sam pomen besede Putradā', so odgovorili modreci, 'je *darovalec sina*. Torej, na ta ekādaśī se, prosim, drži popolnega posta. Če se boš, potem boš z našim blagoslovom -- in milostjo Gospoda Keśave -- zagotovo dobil sina.’”

“Po nasvetu Viśvedev se je kralj držal ugodnega posta na dan Putradā-ekādaśīja po ustaljenih pravilih in predpisih in na dvādaśī je po prekinitvi posta vsem znova in znova izkazal spoštovanje.”

“Kmalu po tem se je Suketumān vrnil v svojo palačo in se združil s svojo kraljico. Kraljica Śaibyā je takoj zanosila in točno tako kot so Viśvedeve napovedali, se jima je rodil čudovit svetloličen sin. Sčasoma je postal slaven kot junaški princ in kralj je svojega plemenitega sina z velikim zadovoljstvom postavil kot njegovega naslednika. Sin Suketumāna je za svoje podanike vestno skrbel, kakor da bi bili njegovi lastni otroci.”

“Končno, o, Yudhiṣṭhira, kdor želi izpolniti svoje želje, se naj striktno drži Putradā-ekādaśīja. Dokler je na tem planetu, bo oseba, ki se striktno drži tega ekādaśīja, zagotovo dobila sina in po smrti dosegla osvoboditev. Kdorkoli samo prebere ali sliši slave Putradā-ekādaśīja, dobi dobrobit enako dobrobiti pri izvajanju žrtvovanja konja. Vse to sem ti pojasnil, da bi celotno človeštvo imelo dobrobit.”

S tem se konča pripoved o slavah Pauṣa-śukla ekādaśīja oziroma Putradā ekādaśīja iz Bhaviṣya-uttara purāṇe od Veda Vyāsadeve.

Opombe

Deset Viśvadev, Višvinih sinov; Vasu, Satya, Kratu, Daksha, Kāla, Kāma, Dhriti, Pururavā, Mādrava, and Kuru)